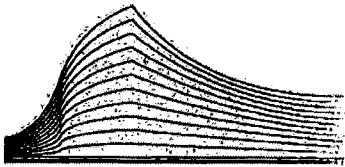

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel

Repertoriumnummer 2018/1862
Datum van uitspraak 28 juni 2018
Rolnummer 2018/AB/436
Beslissing waartegen beroep 17/2169/A

Uitgifte

Uitgerekt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00001189609-0001-0010-01-01-1

OCMW -maatschappelijke dienstverlening
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 8°, Ger. W.)

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN VAN ASSE, met zetel te 1730 ASSE, Gasthuisstraat 2, appellant, vertegenwoordigd door mr. VERHEYLEWEGHEN loco mr. LISON Jeroen, advocaat te 1050 BRUSSEL, Marsveldplein 2

tegen

A geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. DE SCHUTTER Brecht, advocaat te 2800 MECHELEN, Olivetenvest 21

2. AS geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. DE SCHUTTER Brecht, advocaat te 2800 MECHELEN, Olivetenvest 21

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 9 april 2018 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, e kamer (A.R. 17/2169/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 11 mei 2018,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 21 juni 2018.

PAGE 01-00001189609-0002-0010-01-01-4

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Het gezin A heeft op 16 maart 2011 een asielaanvraag ingediend in België die negatief werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 november 2011.

Op 25 juni 2012 hebben zij een verblijfsaanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de vreemdelingenwet), zulks op basis van de ziekte van mevrouw As (posttraumatische stress na de verdrinking van één van de kinderen op 11 augustus 2011). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 12 oktober 2012, maar deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 26 juni 2013. Op 27 augustus 2013 werd een nieuwe beslissing van onontvankelijkheid genomen. Deze werd op zijn beurt vernietigd door de Raad van vreemdelingenbetwistingen op 18 november 2016.

Na het laatste vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de aanvraag van het gezin A ontvankelijk verklaard op 2 juni 2017. Ingevolge deze ontvankelijkheidsverklaring verkreeg het gezin A een voorlopig verblijfsrecht (in de vorm van een immatriculatiebewijs) in afwachting van de beslissing ten gronde. Bij beslissing van 17 augustus 2017 werd de verblijfsaanvraag om medische redenen als ongegrond afgewezen. Om dezelfde dag werd aan het gezin A een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Bij verzoekschrift van 23 oktober 2017 heeft het gezin A een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. Het beroep betrof zowel de eigenlijke beslissing tot afwijzing van de verblijfsaanvraag als de bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.

In functie van de beslissing van 2 juni 2017, waarbij de aanvraag van het gezin A ontvankelijk werd verklaard hebben deze, die tot dan toe kon verblijven in een opvangcentrum, een aanvraag tot financiële steun ingediend bij het ocmw Asse. Op 8 augustus 2017 werd een financiële steun toegekend gelijk aan het leefloon voor een persoon met gezinslast, verhoogd met een steun gelijk aan het bedrag van de gewaarborgde kinderbijslag. De ingangsdatum van deze toekenning blijkt niet uit het dossier.

Na kennisname van de beslissing ten gronde van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft het ocmw Asse bij beslissing van 3 oktober 2017 de financiële steun stopgezet vanaf 21 september 2017.

PAGE 01-00001189609-0003-0010-01-01-4

3.

Bij verzoekschrift van 19 december 2017 heeft het gezin A deze beslissing betwist voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel. Het gezin A riep daarbij in dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schorsende effect had in toepassing van het arrest van het hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 (arrest Abdida).

Hangende deze procedure heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds uitspraak gedaan op 5 maart 2018. De vraag tot schorsing en vernietiging van de beslissing van de Dienst voor Vreemdelingenzaken waarbij geen verblijfsrecht werd toegekend, werd afgewezen. Over het beroep tegen de beslissingen om het grondgebied te verlaten werd geen uitspraak gedaan omdat in de loop van de procedure, (blijkbaar na de eerste zitting van de Raad) de Dienst voor Vreemdelingenzaken is overgegaan tot intrekking van deze bevelen.

4.

Bij vonnis van 9 april 2018, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 12 april 2018, heeft de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk en gegrond verklaard en het ocmw Asse veroordeeld tot verdere toekenning aan het gezin A vanaf 21 september 2017 van een equivalent leefloon voor een persoon met gezinslast en een equivalent gewaarborgde kinderbijslag.

De arbeidsrechtbank oordeelde dat ingevolge de intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten, het gezin A vanaf 21 september 2017 niet meer onwettelijk op het grondgebied verbleef en dus opnieuw aanspraak kon maken op een financiële steun ten laste van het ocmw Assé. Dit vonnis werd gewezen bij verstek ten aanzien van het ocmw Asse. Het werd niet uitvoerbaar verklaard.

5.

Bij verzoekschrift van 11 mei 2018, ingeleid ter zitting van 7 juni 2018, heeft het ocmw Asse hoger beroep aangetekend.

Bij besluiten, neergelegd ter zitting van 7 juni 2018, heeft het gezin A aan het hof gevraagd om het vonnis van 9 april 2018 uitvoerbaar te verklaren, in afwachting van de uitspraak ten gronde.

De zaak werd ter zitting van 21 juni 2018 gepleit, doch enkel over de vraag tot uitvoerbaar verklaring.

DE ONTVANKELIJKHEID.

PAGE 01-00001189609-0004-0010-01-01-4

Het hoger beroep is ingesteld in overeenstemming met wettelijke bepalingen en binnen de wettelijke termijn. Het is ontvankelijk.

DE VOORLOPIGE TENUITVOEROPLEGGING

1.

Het ocmw Asse stelt dat het hof niet de bevoegdheid heeft om het vonnis van de eerste rechter uitvoerbaar te verklaren. Artikel 1401 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals gewijzigd door de wet van 19 oktober 2015, voorziet enkel in de mogelijkheid om, indien de eerste rechter de voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis heeft uitgesloten, deze te vragen in het kader van het hoger beroep. Niet voorzien is in de mogelijkheid om, ingeval er een verstekvonnis gewezen is dat niet uitvoerbaar is, de uitvoerbaarheid van dit verstekvonnis te vragen. Bovendien veronderstelt deze vraag in ieder geval, aldus het ocmw Asse, dat de eerste rechter een uitspraak gedaan heeft over de uitvoerbaarheid, zoals de wet hem de mogelijkheid geeft. Bij gebreke van uitspraak kan er ook geen beroep zijn.

2.

Het gezin A is van oordeel dat de vraag tot voorlopige tenuitvoerlegging nog steeds mogelijk is. Zij verwijst naar de voorbereidende werken van de wet van 19 oktober 2015, waaruit blijkt dat artikel 1401 enkel formeel gewijzigd werd om rekening te houden met het feit dat, ingevolge de nieuwe wetgeving, in de regel de vonnissen uitvoerbaar waren en art. 1401 dus moest aangepast worden. Het is nooit de bedoeling geweest om de vroeger bestaande mogelijkheid om een vonnis, dat niet uitvoerbaar was bij voorraad, te laten uitvoerbaar verklaren, teniet te doen.

Het gezin A roept ter ondersteuning van hun vraag tot uitvoerbaarverklaring in dat zij behoeftig zijn, dat het ocmw Asse geen enkel gevaar loopt bij de uitvoering vermits de uitbetaalde financiële steun in ieder geval terugbetaald wordt door de Belgische staat, dat het ocmw Asse ter kwader trouw lijkt omdat uit de beslissing om hoger beroep in te stellen naar voor komt dat het hoger beroep ingesteld werd enkel om de uitvoering van het vonnis te vertragen, en omdat het ocmw Asse geen ernstige grieven aanvoert ten aanzien van het bestreden vonnis.

3.

Overeenkomstig artikel 1397 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór zijn vervanging door de wet van 19 oktober 2015, schorsten verzet en hoger beroep tegen het eindvonnis daarvan de tenuitvoerlegging. Overeenkomstig artikel 1401 kon echter de tenuitvoerlegging altijd worden verzocht in het hoger beroep, hetzij de partijen nagelaten had zulks te verzoeken voor de eerste rechter, hetzij de eerste rechter verzuimd had over dit verzoek uitspraak te doen of dit had afgewezen.

De wet van 19 oktober 2015 keert, althans voor het beroep, de regel om. Behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt, of tenzij de rechter bij met bijzondere redenen omklede

beslissing anders beveelt zijn vonnissen uitvoerbaar bij voorraad, niet tegenstaande hoger beroep (art. 1397, al. 2). De regel was anders voor wat betreft het verzet. In de regel schorst het verzet tegen de vonnissen de tenuitvoerlegging, tenzij de rechter met een met bijzondere redenen omklede beslissing anders beveelt (art.1397, al. 1).

In het kader van deze wijziging, en ingevolge een amendement, werd artikel 1401 eveneens aangepast. Voorzien werd dat indien de eerste rechter de voorlopige de tenuitvoerlegging van het vonnis had uitgesloten, deze altijd kon worden verzocht in hoger beroep. Deze aanpassing was, volgens het amendement, noodzakelijk omdat de vroegere tekst niet aangepast was aan de wetswijziging.

4.

De wet van 6 juli 2017 (houdende de "vereenvoudiging" van de regels van het Burgerlijk wetboek en het Burgerlijk procesrecht) heeft deze regeling opnieuw aangepast, om diverse redenen die in de voorbereidende werken worden uiteengezet, maar ook om rekening te houden met de afschaffing van het recht op verzet, tegen vonnissen die niet in laatste aanleg zijn geweest (nieuw artikel 1047 Gerechtelijk Wetboek).

Het nieuwe artikel 1397 luidt als volgt:

"Behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt of tenzij de rechter, ambtshalve of op verzoek van een van de partijen, bij met bijzondere redenen omklede beslissing anders beveelt, onverminderd artikel 1414, zijn de eindvonnissen uitvoerbaar bij voorraad, zulks niettegenstaande hoger beroep en zonder zekerheidsstelling indien de rechter deze niet heeft bevelen.

Behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt of tenzij de rechter, ambtshalve of op verzoek van een van de partijen, bij met bijzondere redenen omklede beslissing anders beveelt en onverminderd artikel 1414, schorsen verzet of hoger beroep van de versteklatende partij tegen eindvonnissen die bij verstek zijn geweest daarvan de tenuitvoerlegging.

Vonnissen alvorens recht te doen, waartoe alle voorlopige maatregelen behoren, zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad."

Eindvonnissen bij verstek zijn dus niet van rechtswege uitvoerbaar. De rechter kan wel, ambtshalve of, op verzoek van één van de partijen, bij een met bijzondere redenen omklede beslissing anders beslissen.

Artikel 1401 van het Gerechtelijk Wetboek werd echter niet aangepast aan de nieuwe wettelijke bepaling van artikel 1397 al. 2.

5.

De vraag wordt aldus terecht opgeworpen of ingevolge het nieuwe artikel 1401 de rechter in beroep ook de voorlopige tenuitvoerlegging kan bevelen van het verstek vonnis, waarvan de tenuitvoerlegging niet gevraagd werd aan de eerste rechter of niet ambtshalve werd

uitgesproken. De voorbereidende werken bij artikel 1397 van het Gerechtelijk Wetboek; bieden dienaangaande geen toelichting.

De bedoeling van de wetgever om aan artikel 1401 een ruime toepassing te geven kan echter indirect afgeleid worden uit de wijziging van artikel 1066 van het Gerechtelijk Wetboek, dat de gevallen bepaalt waarin een zaak in graad van beroep op de inleidende zitting bij korte debatten behandeld wordt.

Artikel 1066 werd immers door de wet van 6 juli 2007 aangevuld met volgende bepaling:

“De zaken waarvoor slechts korte debatten nodig zijn, worden aangehouden en bepleit op de inleidingszitting, of anders binnen ten hoogste drie maanden en, zo nodig, op een namiddagzitting:

....

6°

ingeval wordt opgekomen tegen een beslissing waarvan de voorlopige tenuitvoerlegging zonder borgstelling of kantonnement is toegestaan of waarvan de voorlopige tenuitvoerlegging uitdrukkelijk is toegestaan of gewelgerd, met dien verstande dat de debatten vooralsnog beperkt worden tot die bijzondere modaliteiten.”

De memorie van toelichting bij de wet van 6 juli 2017 is daarover ook expliciet¹:

“Bij de afschaffing, althans in beginsel, van de schorsende werking van het hoger beroep bij de wet van 19 oktober 2015, is geen aandacht besteed aan de bijzondere regel van artikel 1066, tweede lid, 6°, naar luid waarvan het hoger beroep tegen een vonnis waarvan de voorlopige tenuitvoerlegging zonder borgstelling of kantonnement is toegestaan, van rechtswege op de inleidingszitting van de appelrechter wordt behandeld. Er kunnen geen redenen worden bedacht waarom dat niet het geval zou moeten zijn voor het hoger beroep tegen alle mogelijke beslissingen waarbij over de voorlopige tenuitvoerlegging is beslist, het weze om ze te verbieden (voor vonnissen op tegenspraak), het weze om ze toe te staan (voor verstekvonnissen), zodat de korte debattenrechtspleging daarvoor veralgemeend mag worden”.

6.

De vraag tot voorlopige tenuitvoerlegging is derhalve ontvankelijk. Volgens de klassieke regels, uitgewerkt door rechtspraak en rechtsleer in het kader van het vroegere artikel 1401, dient van de mogelijkheid van een voorlopige tenuitvoerlegging met “grote behoedzaamheid” (K. Wagner, Burgerlijk procesrecht in hoofdlijnen, 2014, nr. 595 ev) gebruik gemaakt worden. Één van de voorwaarden is dat het geschil betrekking heeft op rechten die niet voor redelijke betwisting vatbaar zijn en gevreesd kan worden dat de veroordeelde louter om de dilatoire redenen hoger beroep zou instellen (zelfde auteur). Het nieuwe artikel 1397 al.2 voorziet overigens dat de eerste rechter van de mogelijkheid van

¹ Parl. Doc. 54/ 2259/001, p. 120

tenuitvoerlegging slechts gebruik kan maken bij een met bijzondere redenen omklede beslissing.

7.

De eerste rechter heeft geoordeeld dat het gezin A niet onwettelijk op het grondgebied verbleef omdat de Dienst voor Vreemdelingenzaken, in het kader van de betwisting van de Raad voor Vreemdelingenzaken, het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 21 september 2017 betekend was, had ingetrokken op 5 februari 2018.

In de regel is er alleen sprake van een wettelijk verblijf wanneer de vreemdeling daarvoor op enige wijze een toelating (visum, machtiging tot tijdelijk verblijf of toelating tot vestiging) heeft gekregen, of nog wanneer hem in het kader van een procedure op grond van artikel 9 bis of 9ter van de vreemdelingenwet, een preciaire toelating tot verblijf wordt afgeleverd, in afwachting van een definitieve beslissing over de aanvraag (voor zover deze ontvankelijk is). Dit precair verblijfsrecht wordt dan normaal geformaliseerd in de aflevering van een immatriculatie bewijs, waarbij de vreemdeling zich kan laten inschrijven in het vreemdelingenregister.

In casu werd, volgens de elementen waarover het hof beschikt, geen immatriculatiebewijs afgeleverd na de beslissing tot intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is ook onduidelijk op basis waarvan het bevel tot uitwijzing werd ingetrokken, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van het gezin A tot erkenning van een verblijfstatuut had afgewezen.

Of er inderdaad als gevolg van de intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten kan geoordeeld worden dat de betrokkenen opnieuw legaal op het grondgebied verbleven, dient het voorwerp uit te maken van een grondig en tegensprekelijk debat, waarop het hof niet kan vooruitlopen.

De vraag tot voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis van 9 april 2018 wordt dan ook afgewezen.

8.

Het hof zal overgaan tot de gerechtelijke instaatstelling overeenkomstig artikel 747 § 1 van het Gerechtelijk Wetboek. Partijen worden uitgenodigd om hun eventuele opmerkingen over de conclusietermijnen (dan wel een gemeenschappelijk akkoord over de conclusietermijnen) mee te delen binnen de vier weken na de kennisgeving van het arrest.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend mondeling advies van mevrouw N. Van den Brande, advocaat-generaal (beperkt tot de vraag of het hof bevoegd is om de voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis bevelen), waarop repliek van het ocmw Asse.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk.

Verklaart de vraag tot voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis ontvankelijk doch ongegrond.

Beveelt dat zal overgegaan worden tot de verdere gerechtelijke instaatstelling, na het verstrijken van de wettelijke termijn voor de partijen om hun opmerkingen te formuleren.

Houdt de kosten aan.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

F. KENIS,
J. BOULOGNE,
J.-P. BUEKENHOUT,
bijgestaan door :
S. VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

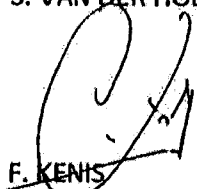
J. BOULOGNE

J.-P. BUEKENHOUT

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 28 juni 2018 door:

F. KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
S. VAN DER HOEVEN, griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

*Bepaaling out. 725 Ger. w. : de heer J. Boulogne verbeent in de onmogelijkheid
om dit oorschrift te ondertekenen*

S. VAN DER HOEVEN

